

"Els líders religiosos no són bons oradors, no tenen un estil seductor"

Dill, 4/10/2010 per Catalunya Religió

(*Marcel Joan/CR*) Més d'un centenar de persones han seguit aquest dilluns al matí la taula rodona "Explicar les religions a l'era de les comunicacions globals", que s'ha celebrat dins la trobada de Sant Egidí. Diferents experts i periodistes amb àmplia experiència en el camp de la comunicació han exposat, amb claredat i realisme, els principals reptes que avui es plantegen per difondre les religions i els seus missatges en les societats europees, nord-americanes, japoneses i musulmanes. [L'acte s'ha fet](#) a a la Institució Javeriana de Barcelona.

Un dels participants ha estat el periodista català Enric Juliana, de La Vanguardia, qui ha començat per explicar que el seu diari té dues pàgines d'informació religiosa, que s'elaboren amb criteris periodístics "sense una relació orgànica amb l'Església diocesana". Juliana ha subratllat que un dels problemes essencials en la informació religiosa és el llenguatge: **"s'ha produït una metamorfosi del llenguatge religiós al llenguatge mediàtic"**.

Davant de la propera visita del Papa Benet XVI a Barcelona, Enric Juliana ha reconegut que existeix una desconexió entre l'Església i el món laic. Un dels exemples que ha posat és el tractament informatiu que habitualment fa una cadena pública de televisió del fet religiós, normalment negatiu. En canvi, **"ahir la televisió va donar una gran importància a la Trobada de Sant Egidí i ho va enfocar com si es tractés d'una banda trotskista dins de l'Església"**. Juliana també ha reiterat que en un programa d'humor es presenta el papa com un pallasso i en canvi mai hi ha cap sàtira sobre aquella religió que els darrers anys ha generat un cinturó d'intransigència. Una valoració en la línia de l'editorial que publica *La Vanguardia* d'aquest dilluns.

Per la seva part, el periodista i un dels responsables de comunicació d'Al Jazeera Televisió Muhammad Krichen ha remarcat els problemes que es produeixen d'incomunicació. **"Normalment, quan es parla de musulmans, cristians i**

jueus s'associa a fets negatius". Aquest periodista que havia treballat a la BBC ha titllat **"el paper dels mitjans de comunicació de negatiu, nefast"**, com ha succeït en el cas del vel a França, ja que s'ha presentat com si totes les dones musulmanes el portessin, quan de fet només són dues mil. Així mateix, Muhammad Krichen ha emfasitzat que **"els líders religiosos no són bons oradors, no tenen un estil seductor o eloqüent"**.

La corresponent a Itàlia del New York Times, Rachel Donadio, ha reconegut que per a ella el gran repte és explicar als lectors què és la Ciutat del Vaticà, el vèrtex d'una estructura de poder molt antiga. En aquest intent d'explicar el fet religiós, **"cal distingir entre les estructures de poder i la fe"**. Segons Donadio, **"els periodistes hem de fer la nostra feina de seguir el tema de la religió amb respecte i compromís, seriositat, però sense obviar els aspectes crítics i conflictius"**. Rachel Donadio també ha insistit en la importància del problema del llenguatge religiós que no s'adapta a la complexitat del fenomen religiós. Per això, **"l'Església hauria de presentar arguments de manera més directa"**.

La realitat oriental és ben diferent, tal com s'ha encarregat d'explicar Muneto Nikai, periodista de la cadena de televisió japonesa NHK. Al Japó, moltes persones són politeistes i també es produeix el fenomen de la indiferència. Segons Muneto Nikai, **"al Japó hi ha una mínima cobertura informativa de l'Església catòlica"**.

El periodista i europarlamentari italià David Sassoli s'ha mostrat optimista pel que fa a l'aportació del món de la comunicació en la construcció de la pau. Una qüestió a plantejar molt important, segons Sassoli, és com aconseguir que aquest camí sigui lliure, que el camí de la comunicació sigui un espai de llibertat i de trobada.

També ha participat en la taula rodona, dirigida pel portaveu i responsable de comunicació de la Comunitat de Sant Egidi Mario Marazziti, el sociòleg francès Émile Poulat. Primer ha començat per admetre que la religió és una paraula estranya, intraduble i que ha estat monopolitzada per diferents moviments del segle XX. Poulat ha destacat que abans de res caldria adquirir un llenguatge comú entre la religió i els mitjans de comunicació. Aquest sociòleg i expert en la història del cristianisme del segle XX ha formulat retòricament diverses preguntes, com ara **"Què cal fer perquè els mitjans parlin de les religions, com fer per tal que els mitjans s'interessin per les religions?"**.

Aquesta és una de les taules rodona que s'està fent aquests dies a Barcelona per la [Trobada Internacional per la Pau](#) de la Comunitat de Sant Egidi i l'Arquebisbat de Barcelona que es [inicia diumenge](#) sota el lema "Conviure en un temps de crisi. Família dels pobles, família de Déu". Podeu seguir-les també en [aquest Twitter](#).